

ДОБРО СЪРЦЕ

Горещо слънце палеше земята. Нивята бяха пожълтели. Узрелите и пълни класове, свели се надолу, падаха под острите сърпове на трудолюбивите жетвари. Подухваше отвреме навреме тих ветрец и разнасяше песента на жетварите.

Потънало сред тишината се гушеше малкото селце. То беше пусто и тихо. Не се виждаше никой из прашните му улици.

В малка, схлупена къщурка живееха слепите майка и дъщеря. Баба Миньовица беше сляпа от старост. А дъщеря ѝ Неделя беше ослепяла от болест още дете.

Тежък, много тежък беше живота им. Те едвам се препитаваха с работа. Майката и дъщерята предяха прежде. А и добри хора ги поприглежаха. Така те живееха и всеки ден се нижеше като черно мънисто на техния нерадостен живот. Но сега, през време на жетва, всички бързаха и те често оставаха без работа и без храна.

— Много, много е горещо, дъще, — простена грохналата баба. — Дай ми стомничката! Жажда, страшна жажда ме мъчи!

Неделя взе стомничката, но тя беше празна. Никой не беше идвал у тях два дни. А тя никога не беше ходила на чешмата. Пътят до там беше стръмен и тя не се научи да ходи за вода.

— Сега ще ти донеса вода, мамо, — каза тя и излезе навън с стомната. Зачука с тояжката си и отиде до вратничката на тяхната полусрутена ограда. Наблизо се чуваха детски гласове. И тя се надяваше да помоли някое дете да им донесе водича.

— Деца, деца, — завика тя, — моля ви се, донесете ни вода, умираме от жажда!